

Arrest

nr. 346 814 van 19 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen samen met haar minderjarige zoon België binnen op 20 oktober 2021 en verzoekt op 2 april 2025 om internationale bescherming. Op 31 oktober 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 november 2025 aangetekend naar verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn, geboren op 27 december 1993 in de Georgische stad Tbilisi. U woonde in Tbilisi in de Dighomi Masivi buurt uw ganse leven. U huwde met uw ex-man in 2016 en trok in bij uw schoonfamilie. Jullie kregen samen een zoon B., I. in 2017. Tijdens uw alreeds moeilijke zwangerschap begonnen de problemen met uw ex- schoonfamilie met name uw schoonmoeder. U werd door haar

slachtoffer van systematisch psychologisch geweld. U werd door uw ex-schoonmoeder vergiftigd door een chocoladekoekje toen u 5 maanden was. U zocht hiervoor toen medische hulp. U bracht uw ex-man op de hoogte van de problematiek tussen u en uw ex-schoonmoeder 3-4 maanden na uw bevalling maar hij ontkende dit. Sinds het huwelijk met uw ex-man verliep jullie relatie moeilijk, u merkte veranderingen aan hem op en verweet zijn ouders hiervoor. Uw man nam tijdens jullie relatie ook een medicatieverslaving wat zijn gedrag beïnvloedde. Hij gebruikte tijdens uw zwangerschap ook fysiek geweld en dit geweld was er tijdens jullie relatie minimum 5 keer.

U ging uit elkaar met uw ex-man en vertrok in 2019 terug naar uw ouders. U woonde 7 maanden bij uw ouders in dezelfde Dighomi Masivi buurt. Tijdens uw verblijf bij uw ouders werd u bedreigd door uw ex-schoonmoeder en uw ex-mans tante, zij probeerden u aan te vallen en uw kind weg te nemen.

U vertrok in juli 2019 naar het familiedorp Marelisi, regio Kharaguili. U verbleef er ongeveer 2 jaar tot uw vertrek richting België. Tijdens die 2 jaren werd u meerdere malen bedreigd door uw ex-man via berichten. Er vond ook een incident plaats waarbij uw ex-man en ex-schoonvader uw zoon wilde meenemen.

U zocht geen bescherming voor uw aangehaalde problematiek maar had tijdens de feiten psychologische behandeling.

U, uw zontje en uw moeder vertrokken richting België in 2021 en u diende op 2 april 2025 een verzoek tot internationale bescherming in.

In juni 2025 zocht uw ex-man u en uw zoon op in België. Zijn doel was om u niet te laten terug keren naar Georgië en u angst aan te jagen. U maakte hier geen melding van bij de Politie.

U diende ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming uw identiteitskaart, paspoort en meerdere Belgische documenten in. U legde ook uw zoons identiteitskaart, paspoort, geboorteakte en schoolattest voor.

B. Motivering

U verklaarde op aanraden van de dokter plantaardige middelen te nemen ter ondersteuning van uw mentale welzijn (CGVS,p.2). U krijgt momenteel echter geen psychologische behandeling en legt geen attesten neer over uw problematiek.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd bij aanvang van uw onderhoud expliciet gezegd dat er een korte pauze zou zijn en u ook pauze kon vragen indien nodig (CGVS,p.2) en werd gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u zich iets beter voelde na de psychologische hulp (CGVS p.2). Er werd na de pauze ook gevraagd of u even had kunnen rusten en u klaar was om het interview verder te zetten, wat u bevestigde (CGVS,p.11).

In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Georgië het ouderlijke recht op uw zoon I. te verliezen (CGVS,p.7).

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk hebben gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste is er uw bijzonder laattijdig verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw aankomst in België bijna 4 jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dergelijk bijzonder laattijdig verzoek om internationale bescherming is weinig ernstig. De uitleg die u verschaftte om uw laattijdige verzoek te vergoelijken of verschonen, nl. dat u een studentenvisum had en u hier zodus legaal was (CGVS,p.6-7), overtuigt het CGVS niet. Het loutere gegeven dat u een geldig

studentenvisum had tot 31 oktober 2024, betekent immers geenszins dat u niet gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming zou kunnen ingediend hebben. Bijgevolg schaaft deze vaststelling reeds de ernst en de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees in belangrijke mate.

Ten tweede legt u geen enkel bewijsstuk neer om uw asielrelaas te staven hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u slachtoffer van huiselijk geweld bent en er meerdere incidenten voorafgaand uw vertrek uit Georgië hadden plaatsgevonden. Er kan zodus redelijkerwijs verwacht worden dat u hier enig bewijs van zou hebben verzameld en dit zouden kunnen voorleggen, hetgeen u niet deed.

Voorts heeft u medische hulp moeten zoeken na een geweldsincident maar ook hier kan u geen bewijsstuk over neerleggen (CGVS,p.9) hetzelfde geldt voor uw psychologische begeleiding (CGVS,p.10).

Ten derde verbleef u nog 2 jaren in Georgië nadat het geweld jegens u plaatsvond en u de facto scheidde van uw ex-man. Het is bedenkelijk in de door u geschetste context dat u niet eerder kon vluchten uit Georgië. Uw reden daarvoor namelijk dat u toen te zwak was om iets te ondernemen en u tevens het antwoord van de Universiteit van Antwerpen afwachtte (CGVS,p.16), overtuigt geheel niet.

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw de ex-man ooit gerechtelijke stappen ondernam om zijn kind l. terug te krijgen zowel niet tijdens de periode dat u nog in Georgië verbleef noch in de periode dat u in België verblijft. Mocht uw ex-man dermate invloedrijke connecties hebben zoals u aangeeft (CGVS,p.14-15), kan op z'n minst verwacht worden dat hij daadwerkelijk stappen zette om i. terug bij hem te krijgen. Betreffende de connecties van uw ex-man is het overigens evenzeer twijfelachtig dat u in de door u beschreven context met overheidssteun van Georgië naar België kon komen zoals uw ouders tijdens hun persoonlijk onderhoud bij CGVS verklaarden (CGVS M., R. ,p.10) en (CGVS M., E., p.3).

Ten vierde bent u tegenstrijdig met de verklaringen van uw ouders M., R. (vader) en M., E. (moeder). Zo verklaarde u dat u omstreeks 1u s'nachts naar uw ouders ging na het mesincident (CGVS,p.8-9) en bij hen nog 7 maanden verbleef vooraleer u naar het bergdorp Kharagauli vertrok (CGVS,p.11). U gaf als reden van verhuis naar het bergdorp aan dat u besepte dat uw leven en dat van uw kind in gevaar was (CGVS,p.11). Volgens de verklaringen van uw beide ouders zijn jullie gevlucht naar het bergdorp omwille van uw vaders persoonlijke problemen en maken zij nergens enige melding van enige vrees tov uw ex-man (CGVS M., R.,p.7-10) en (CGVS M., E., p.4). Dergelijke tegenstrijdigheid volstaat niet.

Verder bent u tegenstrijdig over de periode dat u in het bergdorp Kharagauli verbleef. Zo verklaarde u er 2 jaar te zijn verbleven (CGVS,p.4) terwijl uw beide ouders verklaarden dat jullie er één jaar en 2 maanden verbleven (CGVS M., R.,p.7) en (CGVS M., E., p.2). Opnieuw draagt deze tegenstrijdigheid niet bij aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Overigens zijn er bedenkingen bij het tijdstip van vertrek namelijk dat dit juist samenviel met het eindigen van uw master en u in het buitenland verder rond uw studies kon werken (CGVS,p.11 en 16). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht dat u vertrok omwille van de bedreigingen die u aanhaalde.

Op basis van bovenstaande kan niet worden aangenomen dat u omwille van vrees en geweld door uw de facto ex-man samen met vrees om uw kind te verliezen, bent vertrokken.

Zelfs indien u een bepaalde vrees had tov uw ex-man, quod non, blijkt dat u geen enkele bescherming (CGVS,p.13-16) heeft gezocht. Uw bewering dat u dit niet kon omwille van uw ex-mans invloedrijke connecties, blijkt weinig aannemelijk in het licht van het blote karakter van uw verklaringen hieromtrent, uw vage verklaringen hieromtrent alsook het gegeven dat hij nooit gerechtelijke stappen tegen u ondernam betreffende jullie kind en u met overheidssteun uit Georgië kon vertrekken.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

U haalt geen elementen aan dat u onrechtmatig door het Georgische gerecht zou worden bejegend in de zorg van uw kind.

Volledigheidshalve verwijst u naar de vrees van uw ouders, die werd reeds ongeloofwaardig werden geacht.

Voorzover u met psychologische problemen kampt, dient te worden gesteld dat dit er op zich niet toe leidt dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art.48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. Er dient opgemerkt dat u reeds verklaarde toegang te hebben tot psychologische ondersteuning in Georgië (CGVS,p.10-11 en 15).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde zoals uw identiteitskaart, paspoort en meerdere Belgische documenten samen met die van uw zoon, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Wat betreft deze documenten dient te worden opgemerkt dat jullie identiteit en herkomst niet ter discussie staan.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Concreet meent zij dat de commissaris-generaal in deze geen rekening hield met haar verklaringen, en met name het feit dat zij op 20 oktober 2021 naar België kwam en toen een verblijfsrecht had op basis van haar studies aan de universiteit dat geldig was tot 31 oktober 2024 en vervolgens niet meer verlengd werd. Zij benadrukt dat zij aldus een verblijfsrecht in België had en *de facto* beschermd was. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen, betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zij sinds haar aankomst in België niet meer is teruggekeerd naar haar land van herkomst, hoewel haar verblijfsdocumenten dit wel toelaten. Het feit dat zij pas op 2 april 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende, toont – aldus verzoekster – niet aan dat haar vrees voor vervolging niet actueel zou zijn. Zij onderstreept, onder verwijzing naar een passage uit de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), dat haar laatste contact met haar ex-man dateert van juni 2025, wanneer hij naar België kwam om haar te bedreigen met de invloed van zijn oom en haar liet verstaan dat zij bij terugkeer naar Georgië geen bescherming zou krijgen.

In een tweede middelonderdeel hekelt verzoekster dat haar verweten wordt dat zij geen bewijsstukken heeft. Ook hier houdt de commissaris-generaal volgens verzoekster geen rekening met haar verklaringen. Zij stelt dat zij niet in het bezit is van medische stukken over haar zwangerschap en dat er op heden niemand in haar land van herkomst verblijft die deze stukken zou kunnen bezorgen. Zij voegt hieraan toe dat zij haar land van herkomst verliet zonder deze documenten mee te nemen, daar zij *de facto* bescherming had door haar studentervisum.

In een derde middelonderdeel gaat verzoekster in op de overweging van de bestreden beslissing dat zij nog twee jaar in Georgië verbleef nadat het geweld jegens haar plaatsvond en zij *de facto* scheidde van haar ex-man. Vooreerst benadrukt zij dat zij verklaarde dat zij psychologisch te kwetsbaar was om halsoverkop met haar zoon te vluchten. Zij verduidelijkt dat zij de onzekerheid niet aandurfde en geen risico's wou nemen omwille van haar kind. Volgens verzoekster was het studentervisum voor haar een kans om aan de bedreiging in haar land van herkomst te ontsnappen. Verder toont het feit dat haar ex-man geen juridische stappen ondernam niet aan dat er in haar hoofde geen vrees zou bestaan. Zij betoogt enerzijds dat zij niet verantwoordelijk is voor de handelingen van haar ex-man. Anderzijds blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat haar ex-man en ex-schoonfamilie geen personen zijn die hun problemen via de gerechtelijke weg oplossen. Zij verduidelijkt dat haar ex-man haar probeerde te bedreigen via berichten, dat zij haar aanvielen en haar zoon probeerden mee te nemen en dat hij haar in juni 2025 in België in persoon kwam bedreigen. Zij voegt in deze ook nog toe dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het merendeel van de Georgische burgers geen vertrouwen heeft in justitie.

In een vierde middelonderdeel uit verzoekster kritiek op de overwegingen van de bestreden beslissing over haar (tegenstrijdige) verklaringen. In deze oppert verzoekster dat elk dossier individueel moet worden onderzocht. Tevens stelt zij dat haar ouders werden ondervraagd in het kader van hun persoonlijke

problemen. Zij stelt dat het niet uitgesloten is dat deze problemen samenvielen met haar problemen, maar dat er aan haar ouders geen vragen werden gesteld met betrekking tot haar vrees. Daarnaast betoogt verzoekster dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij niet zonder enige zekerheid naar het buitenland durfde te vertrekken en dat de toekenning van haar studentenvisum een kans was om aan haar problemen en de constante bedreiging te ontsnappen. Zij besluit dat uit het feit dat het einde van haar studies samenviel met haar vertrek niet volgt dat zij geen vrees zou hebben in geval van terugkeer.

In een vijfde en laatste middelonderdeel gaat verzoekster in op de beschermingsmogelijkheden in Georgië in het kader van huiselijk geweld. Vooreerst betoogt verzoekster dat Georgië niet wordt aangemerkt als veilig land van herkomst, waardoor er in haar hoofde geen vermoeden geldt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft en er bijgevolg geen vermoeden geldt dat zij kan rekenen op bescherming vanwege haar nationale autoriteiten. Vervolgens stelt zij, onder verwijzing naar de COI Focus "*Georgië Algemene Situatie*" van 11 december 2023, dat in Georgië, ondanks alle hervormingen, het gerechtelijk apparaat zeer beïnvloedbaar is en de graad van corruptie zeer hoog is, dat bescherming in geval van huiselijk geweld er in de praktijk ondermaats is, dat invloedrijke figuren het onderzoek naar huiselijk geweld en de rechtsgang nog steeds hinderen en beïnvloeden en dat het aantal gevallen van femicide in 2022 zelfs gestegen is. Voorts gaat zij in op de "*wet op agenten van buitenlandse invloed*" van mei 2024 en de wet inzake bescherming van familiale waarden en minderjarigen. Zij voegt hieraan toe dat Georgische Droom de verkiezingen op 26 oktober 2024 won door op systematische wijze verkiezingsfraude te plegen, hetgeen door het Europees Parlement werd aangeklaagd in een persbericht van 28 november 2024, waaruit zij ook citeert. Verder stelt zij dat Georgische Droom op 28 november 2024 liet weten dat zij de toetredingsgesprekken met de Europese Unie opschorten tot 2028, hetgeen leidde tot massale protesten in bijna alle steden van Georgië, en dat het massaal vreedzaam protest door de autoriteiten hardhandig wordt neergeslagen. Zij verwijst in dit verband naar verschillende internetartikelen. Verder stelt zij dat uit de recentste COI Focus, de COI Focus "*Georgië Algemene Situatie*" van 12 februari 2025, blijkt dat de situatie op vlak van rechtsbescherming geenszins verbeterd is en dat de Georgische overheid Georgische burgers die kritisch zijn ten aanzien van de regering niet beschermt en er zelfs sprake is van een actieve intimidatiecampagne. Volgens verzoekster houdt de verwerende partij geen rekening met de meest recente informatie. Zij benadrukt dat de partij Georgische Droom op actieve wijze de rechtsstaat afbreekt en middenveldorganisaties onder druk zet omwille van beschuldigingen van buitenlandse inmenging, hetgeen impact heeft op de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld. Onder verwijzing naar laatst vermelde COI Focus stelt zij nog dat, ondanks alle maatregelen en theoretische verbeteringen, het aantal femicides zorgwekkend hoog blijft en dat ngo's op verschillende bedenkingen en knelpunten wijzen in de bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld. Tevens stelt verzoekster dat er in deze COI Focus melding wordt gemaakt van de organisatie *Sapari*, die rechtsbijstand en psychologische hulp zou verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld, terwijl het op heden onduidelijk is of deze organisatie nog functioneert. Volgens haar blijkt uit de website van *Civil Georgia* dat de rekeningen van verschillende ngo's, waaronder *Sapari*, in augustus 2025 werden bevroren omwille van een onderzoek naar sabotage van de overheid en buitenlandse invloed. Hierdoor rijzen er, aldus verzoekster, vragen over de actualiteit van de door de verwerende partij bijgebrachte informatie. Zij benadrukt dat het duidelijk is dat de druk van de regering ten aanzien van onafhankelijke organisaties die zich inzetten voor vrouwenrechten en slachtoffers van huiselijk geweld toeneemt. Verzoekster besluit dat zij geen bescherming zal kunnen krijgen van haar overheid voor het huiselijk geweld uitgaande van haar ex-man en ex-schoonfamilie.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar te erkennen als vluchteling, ondergeschikt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij haar verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 14 april 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Georgië Algemene Situatie*" van 12 februari 2025 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“U verklaarde op aanraden van de dokter plantaardige middelen te nemen ter ondersteuning van uw mentale welzijn (CGVS,p.2). U krijgt momenteel echter geen psychologische behandeling en legt geen attesten neer over uw problematiek.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd bij aanvang van uw onderhoud expliciet gezegd dat er een korte pauze zou zijn en u ook pauze kon vragen indien nodig (CGVS,p.2) en werd gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u zich iets beter voelde na de psychologische hulp (CGVS p.2). Er werd na de pauze ook gevraagd of u even had kunnen rusten en u klaar was om het interview verder te zetten, wat u bevestigde (CGVS,p.11).

In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure

redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad verduidelijkt in deze dat het gestelde aan het einde van voormelde paragraaf dat er geen steunmaatregelen worden toegekend, gelet op het feit dat er eerder in deze paragraaf gesteld wordt dat deze wel worden toegekend, een materiële vergissing betreft van de verwerende partij. Deze paragraaf moet dan ook gelezen worden als dat er verzoekster bepaalde steunmaatregelen dienden te worden toegekend, maar dat er – gelet op het verloop van het persoonlijk onderhoud – geen bijkomende steunmaatregelen werden toegekend.

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door haar ex-man en diens familie, alsook aan hen het ouderlijk recht van haar zoon te verliezen.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters vrees voor haar ex-man en diens familie, omwille van verschillende redenen, niet aannemelijk is. Zo (a) diende verzoekster haar verzoek om internationale bescherming bijzonder laattijdig in. Verder (b) legt zij geen enkel bewijsstuk neer om haar asielrelaas te staven, hoewel dit op basis van haar verklaringen wel van haar verwacht zou mogen worden. Tevens (c) verbleef verzoekster nog twee jaar in Georgië nadat het geweld jegens haar plaatsvond en zij *de facto* scheidde van haar ex-man. Voorts (d) is verzoekster tegenstrijdig met de verklaringen van haar ouders. Tot slot (e) is het tijdstip van haar vertrek bedenkelijk. Bovendien (ii) slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij geen beroep kan doen op de in Georgië voorziene bescherming. Vervolgens (iii), wat betreft haar verwijzing naar de problemen van haar ouders, merkt de commissaris-generaal op dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Ook (iv) oordeelt de commissaris-generaal dat, voor zover verzoekster met psychologische problemen kampt, hier *an sich* geen nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid. Ten slotte (v) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het uitdrukkelijk volharden in haar relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met haar ex-man en diens familie.

Ten eerste wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen door het feit dat zij haar verzoek om internationale bescherming in België bijzonder laattijdig indiende. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij België binnen kwam op 20 oktober 2021 en vervolgens bijna vier jaar wachtte alvorens zij op 2 april 2025 om internationale bescherming verzocht. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekster evenwel niet heeft gedaan. Dat zij dit niet deed en danig lang talmde met het indienen van een verzoek om internationale bescherming is niet verenigbaar met haar bewering een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift tracht verzoekster deze laattijdigheid van haar beschermingsverzoek te verschonen door te stellen dat zij een studentenvisum had voor België dat geldig was tot 31 oktober 2024 en zij hier aldus legaal verbleef en *de facto* beschermd was. In deze oordeelt de Raad dat een verblijf op basis van een studentenvisum geenszins dezelfde bescherming

biedt tegen daden van vervolging in het land van herkomst als internationale bescherming en dat van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben mag verwacht worden dat hij of zij zich richt tot de procedure om internationale bescherming te bekomen. Niets stond verzoekster in de weg om tijdens de geldigheidsduur van haar studentenvisum ook om internationale bescherming te verzoeken. Bovendien stipt de Raad ten overvloede nog aan dat verzoekster ook na het vervallen van haar studentenvisum op 31 oktober 2024 nog vijf maanden wachtte alvorens om internationale bescherming te verzoeken. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat de laattijdigheid van haar beschermingsverzoek geen afbreuk doet aan de actualiteit van haar problemen, dat zij tijdens haar verblijf in België nooit terugkeerde naar Georgië, ondanks dat haar studentenvisum dit wel toeliet, en dat haar ex-man haar in juni 2025 nog kwam opzoeken in België, onderstreept de Raad dat de laattijdigheid van haar beschermingsverzoek niet zozeer afbreuk doet aan de actualiteit van haar problemen, doch wel aan de geloofwaardigheid van haar problemen, gelet op de voorgaande vaststellingen. Dat zij niet naar Georgië terugkeerde en haar ex-man haar in België zou hebben opgezocht, doet bovendien geen afbreuk aan de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoekster niet zou zijn teruggekeerd naar Georgië op zich niet betekent dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van dat land. Te dezen onderlijnt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming hoe dan ook niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoekster wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen ondermijnd door het tijdstip van haar vertrek uit Georgië. De Raad wijst erop dat verzoekster na het fysiek geweld jegens haar en de feitelijke scheiding van haar ex-man nog twee jaar in Georgië bleef. Hoewel nog zou kunnen worden aangenomen dat zij op het moment van de scheiding nog geen gegronde vrees voor vervolging koesterde, maar dit pas kwam na de incidenten nadien, merkt de Raad op dat deze hypothese in zekere zin wordt tegengesproken door verzoeksters eigen verklaringen. Hieruit blijkt voornamelijk dat zij Georgië niet eerder verliet omdat zij voordien te zwak was om iets te ondernemen en zij tevens het antwoord van de universiteit Antwerpen afwachtte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Ook in het verzoekschrift betoogt zij dat zij psychologisch te kwetsbaar was om eerder het land te verlaten, dat zij de onzekerheid niet wou aangaan met haar kind en zij uiteindelijk een uitweg zag door het verkrijgen van een studentenvisum. Hieruit blijkt dat haar vrees voor vervolging reeds eerder bestond, waardoor verwacht kan worden dat zij het land eerder zou verlaten. Dat zij psychologisch te zwak was, wordt genuanceerd door het feit dat zij zich ook binnen Georgië twee keer hervestigde, zij het met de steun van haar ouders. Gelet op het feit dat haar ouders haar uiteindelijk ook vergezelden richting België, valt niet in te zien waarom zij dit niet eerder zouden kunnen gedaan hebben. Verder benadrukt de Raad dat de onzekerheid in haar land van herkomst, gelet op haar beweerde vrees voor vervolging, toch groter zou moeten geweest zijn dan de onzekerheid zich in een ander land te vestigen. In dat opzicht kan niet aangenomen worden dat verzoekster zou wachten op de zekerheid van een studentenvisum om haar land van herkomst te ontvluchten. De Raad besluit dat het feit dat verzoekster niet eerder het land verliet, maar wachtte tot zij haar studies afrondde en in België kon verder studeren, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar problemen.

Ten derde is het opmerkelijk dat verzoekers ex-man en diens familie ermee dreigden haar zoon terug te nemen, maar zij gedurende de periode van twee jaar tussen de feitelijke scheiding en haar vertrek uit Georgië geen gerechtelijke stappen ondernamen hiertoe, ondanks hun beweerde invloedrijke connecties (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12, 14-15). In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat Georgische burgers geen vertrouwen hebben in de autoriteiten en dat haar ex-schoonfamilie geen mensen zijn die hun zaken via de autoriteiten regelen, waarna zij verwijst naar de bedreigingen die zij uitten en de aanvallen die zij deden. Te dezen oordeelt de Raad enerzijds dat indien kan aangenomen worden dat verzoeksters ex-man en diens familie invloedrijke connecties zouden hebben gehad, zij net wel vertrouwen zouden hebben in de autoriteiten en dat hun belangen door hen behartigd zouden worden. Anderzijds zou de ex-schoonfamilie van verzoekster verschillende keren op een buitengerechtelijke wijze geprobeerd hebben haar zoon terug te krijgen, maar zonder succes, waardoor kan aangenomen worden dat zij toch hun connecties zouden gebruiken om het gewenste resultaat te bekomen. Dat dit niet gebeurde gedurende een periode van bijna twee jaar, is wel degelijk weinig aannemelijk. Waar wordt betoogd dat verzoekster niet verantwoordelijk is voor het gedrag van haar ex-man, benadrukt de Raad dat hier enkel wordt gesteld dat het beweerde gedrag van haar ex-man, in de door verzoekster geschetste context, niet aannemelijk is.

Ten vierde is verzoekster tegenstrijdig met de verklaringen die haar ouders aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Zo verklaarde u dat u omstreeks 1u s’nachts naar uw ouders ging na het mesincident (CGVS,p.8-9) en bij hen nog 7 maanden verbleef vooraleer u naar het bergdorp Kharagauli vertrok (CGVS,p.11). U gaf als reden van verhuis naar het bergdorp aan dat u besepte dat uw leven en dat van uw kind in gevaar was (CGVS,p.11). Volgens de verklaringen van uw beide ouders zijn jullie gevlucht naar het bergdorp omwille van

uw vaders persoonlijke problemen en maken zij nergens enige melding van enige vrees tov uw ex-man (CGVS M., R., p.7-10) en (CGVS M., E., p.4). Dergelijke tegenstrijdigheid volstaat niet. Verder bent u tegenstrijdig over de periode dat u in het bergdorp Kharagauli verbleef. Zo verklaarde u er 2 jaar te zijn verbleven (CGVS, p.4) terwijl uw beide ouders verklaarden dat jullie er één jaar en 2 maanden verbleven (CGVS M., R., p.7) en (CGVS M., E., p.2). Opnieuw draagt deze tegenstrijdigheid niet bij aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, merkt de Raad op dat internationale bescherming niet kan worden toegekend of geweigerd op basis van een beslissing die genomen werd in het kader van een verzoek om internationale bescherming van iemand anders en dat er rekening moet worden gehouden met de persoonlijke elementen die door de betrokken verzoeker werden aangehaald in het kader van diens verzoek. Dit betekent echter geenszins dat bij de beoordeling van een verzoek niet ook rekening mag worden gehouden met verklaringen die werden afgelegd door verwanten van de betrokken verzoeker. Ook kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat haar problemen mogelijks samenvielen met die van haar ouders, maar haar ouders ondervraagd zijn geweest over hun persoonlijke problemen en er geen vragen werden gesteld over haar problemen. De Raad benadrukt dat voormelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op hun verklaringen over de verhuis van verzoekster en haar ouders binnen Georgië, voorafgaand aan hun definitief vertrek uit het land. Dit zijn zaken die verzoekster en haar ouders allen zelf hebben meegemaakt, waardoor verwacht kon worden dat zij hierover consistente verklaringen zouden afleggen wanneer zij hierover bevraagd werden in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming. Gelet op het feit dat deze verhuis volgens verzoekster rechtstreeks gelinkt is aan haar problemen, doen deze tegenstrijdigheden dus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte merkt de Raad op dat de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met het gebrek aan stukken ter staving van haar problemen overtuigend worden geacht, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas.

2.3.7.4. Los van de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen met haar ex-man, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en uit de recentste COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 14 april 2026 middels een werkende weblink wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de

mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld. In 2024 vinden net zoals voorgaande jaren opleidingen plaats voor procureurs en rechters met focus op de behandeling van zaken van huiselijk geweld. Meer dan 400 onderzoekers, openbare aanklagers en rechters hebben in 2021-2022 een opleiding gevolgd om gevallen van seksueel geweld efficiënter te onderzoeken, vervolgen en berechten.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf. De *Public Defender* noteert in het jaarrapport over 2023 dat daders van huiselijk geweld steeds vaker een elektronische armband krijgen bovenop een contactverbod. Het aantal contactverboden blijft in 2023 stabiel in vergelijking met voorgaande jaren en schommelt rond de 9.000. *GYLA* stelt in 2024 dat de procureur-generaal in de meeste strafzaken aangaande huiselijk geweld, 97 % in totaal, een verzoek indient om de beklaagde in voorlopige hechtenis te plaatsen. In een aantal situaties verkiest de rechter om een borgtocht te vragen in plaats van preventieve opsluiting.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht, op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven net zoals voorgaande jaren evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De Europese Commissie stelt in het uitbreidingsrapport van oktober 2024 vast dat er een toename is van het aantal meldingen over gender gerelateerd en huiselijk geweld, in het bijzonder over seksueel geweld. De reactie van de ordediensten op

situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden, vluchtelingen, LGBTQI+-personen en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampaagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Het aantal vrouwenmoorden blijft ook hoog. Volgens de Europese Commissie is er ruimte voor verbetering wat betreft preventie en aanpak. De *Public Defender* stelt in 2023 een verbetering vast wat betreft het identificeren van het motief gender, wat geldt als een verzwarende omstandigheid, in rechtszaken aangaande vrouwenmoorden en moordpogingen op vrouwen. Toch blijft het in bepaalde situaties een uitdaging om dit correct te identificeren in de fase van het onderzoek of in de rechtbank.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogde het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling werd in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetswijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. De algemene informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen loopt voor het grootste deel gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023 en 12 februari 2025. Dit geldt onder meer voor de geciteerde informatie waaruit blijkt dat corruptie nog steeds wijdverspreid is en dat er problemen zijn in verband met de algemene juridische en politieke situatie. Wat betreft de aangehaalde problemen specifiek met betrekking tot huiselijk geweld, stelt de Raad vast dat ook de problemen op het vlak van implementatie van de ondernomen initiatieven in de praktijk, de tekortkomingen en de ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren, de beperkingen inzake bescherming tegen herhaaldelijk gender gerelateerd geweld, de problemen inzake opvangmogelijkheden en de stijging van het aantal femicidezaken, werden erkend in de voormelde COI Focus van 11 december 2023 en 12 februari 2025 en in bovenstaande analyse reeds meegenomen en onderkend zijn. Wat betreft de algemene recente ontwikkelingen in Georgië die door verzoekster in haar verzoekschrift worden herhaald en hun weerslag op de beschikbaarheid van nationale bescherming (in gevallen van huiselijk geweld), merkt de Raad op dat dit alles ook voor het merendeel wordt besproken in de COI Focus van 12 februari 2025 en dat deze ontwikkelingen geen afbreuk doen aan het feit dat er algemeen gezien nationale bescherming voorhanden is in Georgië in gevallen van huiselijk geweld. De enige nieuwe informatie die bijgebracht wordt in het verzoekschrift betreft het artikel van *Civil Georgia* en waaruit blijkt dat de rekeningen van verschillende ngo's, waaronder *Sapari* – een organisatie die rechtsbijstand en psychologische hulp verleent aan slachtoffers van huiselijk geweld – bevroren werden omwille van een onderzoek naar sabotage van de overheid en buitenlandse invloed. De Raad kan op basis van de voorliggende gegevens niet anders dan vaststellen dat slechts één van de vele vrouwenrechtenorganisaties in Georgië (COI Focus 12 februari 2025, p. 7) door deze maatregel werd geraakt. Bovendien blijkt uit het in het verzoekschrift aangehaalde artikel dat de organisatie *Sapari* haar werk vrijwillig zal verderzetten, voor zolang dit mogelijk is. Deze nieuwe informatie op zich is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan het oordeel dat men in Georgië in gevallen van huiselijk geweld algemeen gezien kan rekenen op nationale bescherming.

Verzoekster toont met haar betoog in het verzoekschrift, dat is gebaseerd op landeninformatie en het feit dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, niet aan dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet (langer) correct is, noch dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering wordt door de Raad niet ontkend en komt ook aan bod in de hoger weergegeven beoordeling en analyse, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet

bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekster zelf toekomt om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Te dezen stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat verzoekster in Georgië nooit bescherming zocht tegen haar ex-man en diens familie. Zo stapte zij nooit naar de Georgische autoriteiten, noch zocht zij hulp bij enige organisatie of nam zij een advocaat onder de arm (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 15).

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Voorts dient opgemerkt te worden dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Het hebben van bewijs is overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud schrijft verzoekster haar stilzitten om nationale bescherming te bekomen voor de problemen met haar ex-man en diens familie toe aan hun invloedrijke connecties, waardoor zij geen bescherming zou kunnen bekomen in Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-15). De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat deze beweerde connecties, omwille van verschillende redenen, niet kunnen worden aangenomen. Zo betreffen verzoeksters verklaringen hierover slechts blote beweringen die bovendien ook vaag zijn. Verder wordt de geloofwaardigheid van deze beweerde invloed ondergraven door het feit dat verzoeksters ex-man nooit gerechtelijke stappen tegen haar ondernam betreffende hun kind, ondanks zijn dreigementen dit te doen en zijn beweerde connecties. Bovendien is het twijfelachtig dat verzoekster in de door haar beschreven context, waarbij haar ex-schoonfamilie invloedrijke connecties heeft, met overheidssteun vanuit Georgië naar België kon komen, zoals blijkt uit de persoonlijke onderhoudsnotities die haar ouders aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en die aan het administratief dossier werden toegevoegd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud vader, p. 10 en notities persoonlijk onderhoud moeder, p. 3). In zoverre verzoekster het niet eens is met het feit dat ook hier naar de verklaringen van haar ouders wordt verwezen, kan de Raad dienstig verwijzen naar hetgeen hierover hoger werd geoordeeld.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat Georgië geen veilig land van herkomst is en er in haar hoofde niet vermoed kan worden dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en dat zij kan rekenen op nationale bescherming, stelt de Raad vast dat Georgië sinds het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 10 juli 2023) niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst. Dit is ook het geval in het meest recente koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025). Ten tijde van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 2 april 2025 was Georgië aldus geen veilig land van herkomst. Gelet op het bovenvermelde en hetgeen volgt, is het duidelijk dat de beoordeling van het voorhanden zijn van nationale bescherming (en haar nood aan internationale bescherming op zich) is gebaseerd op actuele informatie en haar persoonlijke verklaringen. Nergens blijkt dat er hier gebruik wordt gemaakt van het vermoeden gekoppeld aan het afkomstig zijn van een veilig land van herkomst. Verzoekster verduidelijkt in haar verzoekschrift nergens *in concreto* waar dit wel het geval zou zijn.

Gelet op al het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen met haar ex-man, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat

deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

2.3.7.5. Daarnaast, wat betreft de overige door verzoekster afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

“Volledigheidshalve verwijst u naar de vrees van uw ouders, die werd reeds ongeloofwaardig werden geacht. Voorzover u met psychologische problemen kampt, dient te worden gesteld dat dit er op zich niet toe leidt dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art.48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. Er dient opgemerkt dat u reeds verklaarde toegang te hebben tot psychologische ondersteuning in Georgië (CGVS,p.10-11 en 15).”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.6. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die wordt toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat deze stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Georgië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin is het redelijkheidsbeginsel geschonden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoekster uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS